

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Magyari Vilmos

Cím:

Rohasztó intézet

Forrás:

Népszava

Bp.

1918 IV/14

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

389.65

Hely

Idő

"1918"

Rohasztó intézet.

Kép a fővárosi hatósági zöldségüzemről. — Minden áru rohadtan érkezik. — Ami jó, azt beraktározzák és az is elrohad. — Sok százezer korona kár és a lakosság éhezik.

Kint a piacokon és bent a vásárcsarnokokban mindenütt ácsorgók tömege, akik félnapokon át, kora hajnaltól kezdve lesik, hogy megkapják-e a maguk és családjuk napi élelmezéséhez legszükségesebb cikkeket. A legtöbbször és a legtöbben nem kapják, üres kézzel mennek haza, hogy másnap újra kezdjék ezt a legcsunyább kálváriát.

Nincs különösen és leggyakrabban burgonya, a legszegényebbek legfőbb tápláléka. De nincs káposzta, bab, borsó, spenót és saláta sem. Pedig a főváros óriási mennyiséget vásárolt be ugy 1916-ban, mint 1917-ben az összes főnti zöldségtermékekből. Külön kedvezményt, sőt rekvirálási engedélyt kapott ugy a főváros környékén, mint az ország egyes legtávolabbi vidékein is. Hogy mi lett a sorsa a rengeteg zöldségfélének, amelyet egyrészt azokról vontak el, akiktől elrekvirálták, de másrészt azokról sem szolgáltatották ki, akiknek az élelmezésére vásárolták össze sok százezer korona értékben — erre vet némi fényt az alábbi futó bepillantás a zöldségüzembe.

A Mátyás-utcai raktár.

A Mátyás-utca 3. szám alatt van a fővárosi

hatósági zöldségüzem központi raktárkezelősége. Ugyanitt vannak pincék is, egy tágas udvar és különböző raktárhelyiségek.

Amint belépünk az udvarra, valami rettenetes, orrfacsaró bűz fogad. Az udvar közepén óriási krumplihalom, valóságos hegy, amely mind teljesen rohadt. Mellette egy másik halom: a fehér- és sárgarépa, ez is lehet egy vagonra való és ez is éppen olyan rohadt és bűzös. Szanaszót zsákok vannak szétterelve: ezekben volt a rohadt krumpli, amivel együtt a zsákok is elrohadtak.

Kint az utcán kocsik várakoznak, amelyekre hordják és főlhányják a napszámok asszonyok a rengeteg rohadt zöldségterméket.

Lenézünk a pincékbe: ugyanaz a kép. Rohadt burgonya mindenütt.

A raktárkezelőség irodái mellett egy fából épített raktár. A szépen szortírozott zöldségfélék mellett gyanús kádak, amelyekből valami penészes nedv szivároog elő. Zsákdarabokkal és papírral vannak letakarva. Belenézünk: bűzös, penészes, összerohadófélben levő savanyított káposztával vannak a kádak telegyömöszölve.

Az iroda előtt levő udvaron krumpli van szétterelve. Talán hogy száradjon? Ennek a krumplinak sem használ már semmi: ez is mind romlott.

És kint a stráfkocsik hosszú sora várakozik, hogy kihordják a Cséri-személtre a rengeteg tönkrement holmit.

Erdeklődni kezdünk. Itt is — ott is elejtenek egy-két mondatot, rámutatnak erre is, arra is és lassan egy hihetetlen kép alakul nemcsak erről a zöldségüzemről, hanem ennek a csunya és sötét háttérben a főváros hihetetlenül okátalan és bűnös gazdálkodásáról.

Mennyi ár rohadt el 1916-ban?

A hatósági zöldségüzem élén 1916 óta Schwartz Ármin ur áll, akiről csak annyit lehet tudni, hogy bérlő volt valahol Battyánban. Amikor átvette a zöldségüzem vezetését, igen erővel hozza foga a munkához. Az erély

abban nyilvánult, hogy nagy mennyiségben, szinte összetörődve kezdte hordatni és hordatja még most is a különféle zöldségféléket. Az 1916. évet csak egészen röviden tekintjük át. Legelőször egy vagon ugorkát hozattak Nagykőrösről: úgy, ahogy megérkezett, a személtre került. Jött a hírhedt paradicsom, amit olyan emlékezetesen ujjongva fogadtak és aminek a levében később usztak a pesti utca. Olyan embert küldtek ki a paradicsom összevásárlására és beszállítására, aki semmit

sem értett hozzá, nem különösen a szállításhoz és amire a rengeteg paradicsom rázós szekerekkel Pestre érkezett, több mint kétharmada azonnal a személtre került. Következett a nyári káposzta. Ezt Keoskemétről olyan — vízzel teleitatott — állapotban hozták föl, hogy a káposzta egyharmada víz volt és ez ki is csurgott belőle szépen. Az ősz káposztát olyan nagy tömegben vásárolták össze és szállították, hogy a piacokon nem bírták egyszerre elhelyezni és raktárhelyiségek sem voltak. Kirakták ott a dunaparti teherpályaudvar előtti téren vagy 25–30 vagonnal, heteken át zuhogott rá az eső, összefüledt és rohadni kezdett, dög-leletes bűzt terjesztve a környéken. Vagy be kellett volna gyorsan savanyítani vagy eladni legalább takarmánynak. Nem Hagyták ott összerohadni, végül a személtre hordták.

Zöldséget szintén tömegben szereztek be és raktároztak el minden szakértelem nélkül, de azért a piacok ellátásáról nem gondoskodtak, csak tartogatták és végül négy-öt vagon elpusztult belőle. Egy vagon értéke legalább 12.000 korona volt abban az időben.

Hagymát is hoztak Makóról. Ennek a legnagyobb része is elpusztult, mert nem küldték a piacra, talán azért tartogatták, hogy tavasszal, amikor drága a hagyma, mégis el tudják látni a piacot. Ez szép. De hol volt a szakértelem az elraktározásnál? És miért vették át mindig következetesen és legkisebb kifogás nélkül a vasutról az árukat?